

HƯƠNG TÌNH MUỘN

Thật tình cờ tôi gặp lại anh sau gần bốn mươi năm biệt vô âm tín. Nói vậy cũng không đúng lắm vì thỉnh thoảng tôi cũng biết tin qua người thân của anh. Tôi quen anh từ khi còn nhỏ, nhà chúng tôi chỉ cách nhau một vài xóm, đi theo con đường đất chạy ngoằn ngoèo qua mấy đồng ruộng là tới. Làng tôi có tên gọi thật dễ thương, nổi tiếng với những hàng cau xanh, cao vút thơ mộng, nằm sát bên bờ sông Thạch Hãn có giòng nước thật trong, chảy lững lờ, uốn cong qua một vài thôn, trước khi ra biển.

Chính nhờ địa thế thơ mộng đó, nên con gái làng tôi trông cũng khá xinh và tâm hồn thì ôi thôi... “O mô cũng hát hò, và thơ con cóc đeo đầy mình, tôi cũng rứa!”. Khi tôi học lớp Ba, lớp Nhì gì đó (lớp 3, lớp 4 bây giờ) thì anh đã là lính rồi. Nói lính cho oai vậy thôi, chứ anh còn nhỏ xíu, đoán chừng chỉ mới 11, 12 tở te gì đó thôi. Hè nào cũng thấy anh về, ghé qua nhà “dợt le” với mấy con nhỏ trong xóm, thấy cũng hơi bực mắt, trên đầu thì đội mũ đỏ, với bộ đồ short trắng cũng oai ra phết. hỏi ra mới biết anh học trường TSQ, chứ có là lính liếc chi mô, ở đâu xa lắm, đời tôi không bao giờ tới được. anh nói với tôi như vậy, và tôi cũng tin như ‘rứa’ vì tuổi thơ mà! Lớn lên mới biết “thằng cha lính con nói dóc”, vì trường TSQ thì ở Vũng Tàu chứ đâu xa mà cả đời đi không tới!

Thế rồi, chiến cuộc trùn lên quê hương một thời thanh bình, những trưa hè tắm sông hay những đêm trăng rằm nô đùa chơi trốn tìm dưới những hàng cau thơ mộng, giờ không còn nữa! “Người lính nhỏ” cũng biến đâu mất tiêu luôn! Tuổi thơ của tôi cứ thế lớn dần theo năm tháng trên quê hương giờ đây đang ngập tiếng đạn bom từ hai phía. Trong chiến tranh hình như con người quên đi nhiều thứ, kể cả thời gian. Mới đây, mà giờ trên ngực tà áo dài màu trắng học trò, tôi đã mang băng hiệu

nữ sinh trung học Nguyễn Hoàng, một trường trung học khá nổi tiếng của Quảng Trị.

Mùa hè đỏ lửa 72, Bắc quân tràn qua sông Bến Hải, giòng sông phân chia ranh giới tạm thời hai miền Bắc Nam. Người dân Quảng Trị hoảng hốt bồng bế nhau chạy theo đoàn quân VNCH di tản vào Nam tránh giặc.

Trong cơn hỗn loạn đó, tôi tình cờ gặp lại anh. “Người lính nhỏ” năm xưa, trước mắt tôi giờ đây không còn nhỏ nữa, mà đã là một sĩ quan của QL/VNCH, nước da ngăm đen, dáng dấp thật phong trần; còn tôi, cũng vừa mới tốt nghiệp Trung học.

Cuộc sống người dân Quảng Trị nơi xứ Quảng tạm cư dần dần ổn định. Tôi cũng đã trở lại trường. Thịnh thoảng không biết vô tình hay cố ý, anh tìm gặp tôi, có khi chờ tôi đi học, có khi chờ về nhà, thấy anh vui lắm, nhưng trong tôi hình như không có gì thay đổi. Có lẽ khi đó tôi còn quá trẻ chăng? Riêng anh, sau này gặp lại, anh nói lúc đó anh đã để ý đến tôi rồi, nhưng thấy tôi chỉ ngồi phía sau xe im lặng, có khi mới đưa về đến nhà, tôi lặng lẽ bước xuống xe, “vô tư” đi một mạch vào nhà không một lời từ giã. Chắc tôi còn quá trẻ trong tình yêu, nhưng nghĩ lại cũng “quê” thiệt, mười lăm, mười sáu rồi còn gì!

Bình yên chưa được bao lâu, đại họa tháng tư bảy mươi lăm phủ trùm trên quê hương một thời yêu dấu. Tôi và anh mất liên lạc nhau từ dạo ấy.

Quen anh chỉ có bấy nhiêu thôi, nhưng không hiểu sao, đôi lúc ngồi một mình - tâm hồn trở về quá khứ - hình bóng anh có đôi lần trôi dạt trong suy nghĩ của tôi. Hình ảnh nụ cười tươi trên môi, nước da ngăm đen phong trần của anh, và nhớ nhất là giọng nói (tôi không biết diễn tả thế nào cho đúng) mà mấy mươi năm rồi... tôi vẫn còn nhớ như in. Tôi vẫn thầm mong được gặp lại anh một lần, thật mơ hồ không biết gặp để làm gì nhưng sao tôi vẫn mong như vậy.

Thế rồi, hình như có đấng vô hình nào đó đã thấu hiểu nỗi lòng của tôi nên đã cho tôi gặp lại anh trong dịp hai chúng tôi cùng về thăm quê và dự sinh nhật của một người bạn.

Thật ngạc nhiên vừa nhìn thấy, chúng tôi đã nhận ra nhau không chút đắn đo suy nghĩ. Hơn bốn mươi năm, trên quê hương điêu tàn, tan nát bởi chiến tranh với nhiều biến đổi, vậy mà sao giữa anh và tôi chẳng có gì đổi thay.

Niềm vui vỡ oà trong tôi và có lẽ anh cũng vậy... Chúng tôi hỏi thăm nhau rồi rít đến khi cô bạn nhắc mới rời nhau được. Tôi còn nhớ lời hẹn sau cùng của anh “Khi nào rảnh anh mời em đi uống nước nói chuyện cho vui nhé”, tôi gật đầu đồng ý. Như Thượng Đế đã an bài, một tuần sau anh lại gặp tôi và mời tôi đi uống nước. Chúng tôi tản bộ trên con đường làng một đêm trăng non đầu tháng thật đẹp và thơ mộng... Vừa đi anh vừa kể cho tôi nghe tháng tư năm bảy lăm anh và đồng đội bị buộc phải thả súng đầu hàng, một số bị bắt, một số “tình nguyện” vào tù “cải tạo”. Hơn mười năm sau, anh được cho về “nhà tù lớn”. Thân tàn ma dại, tương lai đen tối giữa một xã hội xa lạ, hình như không phải của anh, chán nản tận cùng. Cũng may thay, chương trình HO tái định cư những người tù “cải tạo” đã cứu vớt đời anh. Thế là một lần nữa, anh vội vàng rời xa quê hương mang theo người vợ hiền, suốt hơn mười năm ròng rã nuôi con chờ chồng giữa một xã hội xô bồ đầy cám dỗ. Cảm ơn Thượng Đế. Còn tôi cũng kể cho anh nghe sau năm bảy lăm tôi vẫn tiếp tục đi học cho đến tốt nghiệp PTTH. Cầm tấm bằng trong tay mà tôi không được vào một trường đại học nào

vì lý lịch người ta cho là quá xấu... Ngày đó tôi cũng có ước mơ cao lắm (tôi có một chút năng khiếu về hội họa), tôi mơ chiều chiều xách giá vẽ ra công viên ngồi vẽ cảnh hoàng hôn trên sông có chiếc thuyền lững lờ trôi... hay cảnh những chú chim chiều cùng nhau bay về tổ ấm... nhiều và nhiều lắm! Tôi muốn ghi lại những hình ảnh đẹp trên quê hương mình... Nhưng tất cả đều tan biến theo trận chiến kinh hoàng và những đổi thay của đất nước... Tôi tuyệt vọng vô cùng! Suy nghĩ lúc bấy giờ của tôi là lấy chồng để thoát khỏi cái làng quê mang nặng thành kiến “nguy và cách mạng”! Tôi gặp chồng tôi cũng thật tình cò và cưới nhau cũng khá vội vàng nên thường hay bất đồng về mọi vấn đề, với anh ấy tôi không chia sẻ được gì. Xã hội suy đồi, con người biến tính, chồng tôi cũng bị “cuốn theo chiều gió”, sáng xin chiều say, tình cảm vợ chồng dần phai nhạt... Bao nhiêu năm tháng tôi thu mình trong cái vỏ ốc mà định mệnh đã dành sẵn cho tôi, dù vậy tôi vẫn làm tròn trách nhiệm của một người vợ người mẹ, niềm an ủi duy nhất của tôi là các con (tôi đã có ba mặt con với anh ấy), chúng rất dễ thương và ngoan ngoãn... Chúng tôi vừa đi vừa nói chuyện, thỉnh thoảng anh lại đưa tay đung nhẹ bàn tay tôi, thấy tôi không phản ứng anh tiến xa thêm bước nữa, và đã nắm gọn bàn tay tôi từ lúc nào... Một cảm giác lạ thật ấm áp và gần gũi đã len vào người tôi thật dễ chịu... Đêm đã khuya chúng tôi chia tay nhau ở đoạn đường khá vắng vẻ, bất ngờ anh ôm tôi vào lòng, và tìm môi tôi. Tôi bàng hoàng quay mặt đi, thế là anh hôn lên trán tôi thật nhẹ, chỉ hôn trán thôi mà sao tôi run lẩy bẩy, máu nóng trong người dồn lên làm tôi như muốn nghẹt thở... tôi gỡ nhẹ tay anh và đi như chạy một mạch về nhà. Đêm đó tôi không tài nào chợp mắt được, mọi thứ tình cảm trong tôi như rối tung lên, và tự hỏi mình tại sao lại xúc động đến như vậy? Tôi không nghĩ là mình đã hơn năm mươi tuổi, mà cứ tưởng như mình còn con gái lần đầu tiên được bạn trai ôm hôn vậy. Một cảm giác mà xưa nay tôi chưa từng gặp, và từ đó trong tôi đang có sự thay đổi lớn. Tôi đang yêu chăng? Viết đến đây tôi liên tưởng đến bài thơ mà tôi đọc được ở đâu đó:

Ta nhận ra nhau khi gần cuối cuộc đời
Tóc đã hai phần muối một phần tiêu có sẵn
Giờ mới tiếc cuộc đời sao quá ngắn
Nếu có phép màu ta sẽ kéo lại thời gian
Tuổi gần sáu mươi gặp lại nhau có muộn màng?
Hỏi ai đây ngoài tình yêu cho mình trẻ lại?
Thuở áo trắng đã yêu nhưng không dám nói
Nên mấy mươi năm rồi ta mới lạc mắt nhau
Thời gian trôi không xóa được mối tình đầu
Ray rứt mãi trong tim mong ngày gặp lại
Gần sáu mươi rồi ư? Ta ngỡ còn con gái
Vẫn thẹn thùng chờ đợi và khát khao
Chỉ bắt tay chào thôi sao lòng thấy xuyên xao
Tim vẫn đập rộn ràng khi nhìn vào mắt ai đó
Thật ngại ngùng khi nghe ai ngỡ...
Lời yêu thương tha thiết đến không ngờ
Buổi tối về hồn vẫn cứ ngẩn ngơ
Tình mới ngỡ không biết là mơ hay thực?
Gặp lại lần nữa là mơ còn tình yêu là thực
Thực với mơ luôn đan díu cùng nhau
Như hạnh phúc với khổ đau
Là muôn thuở của tình yêu đôi lứa...

Bài thơ thật giống với tâm trạng của tôi lúc ấy. Hình như là định số, anh và tôi yêu nhau từ đêm đó...

Thấm thoát cũng đến ngày anh trở về tổ ấm của mình, trước hôm đi anh hẹn gặp tôi để chia tay lần cuối. Tôi chờ anh trên chiếc Honda khá cũ kỹ mượn của người bạn (vì lâu ngày anh không đi nên tôi phải chờ). Vừa đi vừa nói chuyện vui vẻ, anh ngồi sau thỉnh thoảng tôi thắng gấp làm anh ôm chầm eo tôi... sau lưng tôi có cảm giác âm âm nhột nhột... tôi ngoái đầu lại nói:

- Xin lỗi anh nhé!
- Gì vậy em?
- Thắng gấp!

- Ô, anh cũng thích như rứa!

Tự nhiên tôi có cảm giác mặt mình đỏ lên mắc cỡ... hai đứa phá lên cười.

Chúng tôi chờ nhau ra quán nước sát bờ sông... Giòng sông quê hương về đêm thật đẹp, nhìn ánh trăng phản chiếu trên mặt nước lung linh, như thật gần và cũng thật xa xôi. Tôi liên tưởng đến một đoạn trong bài hát “Khúc Thụy Du” của nhạc sĩ Anh Bằng phổ thơ Du Tử Lê:

*Anh là chim bói cá
Em là ánh trăng ngà
Chỉ cách một mặt hồ
Mà muôn trùng chia xa...*

Tôi hát lên khe khẽ vừa đủ cho anh nghe, anh còn khen tôi hát hay nữa chứ... Ngồi bên anh tôi như trẻ và nhỏ lại, háo hức, rạo rức, rồi cười duyên dáng, cúi đầu mắc cỡ khi anh chọc quê điều gì đó, anh nói “Nhìn em thẹn thùng như con gái mới lớn!” Mẹ ơi... tôi lại càng mắc cỡ hơn nữa! Hèn gì anh cứ nhìn tôi cười mãi... Hai chúng tôi mãi nói chuyện mà quên mất trời đã khuya nên về nhà người quen đều ngại, vậy là chúng tôi quyết định kiếm chỗ nghỉ qua đêm... Chính cái đêm định mệnh đó đã cột chặt chúng tôi không thể xa nhau được nữa rồi! Tôi đã dâng hiến cho anh tất cả những gì tôi có và xưa nay tôi chưa từng có... Trong tâm tôi cứ nghĩ như mình đang dâng hiến cái trinh nguyên của đời con gái cho anh và anh cũng cảm nhận như vậy. Nghĩ đến chuyện tình “sét đánh” của mình tôi đã gợi hồn trong bài thơ:

*Một chuyến về thăm quê
Lại vương mang một mối
Tình ơi! Sao đến vội
Để hồn ta ngẩn ngơ
Tình như những trận mưa
Cứ ào ào đổ mãi
Ta ngẩn không dừng lại
Nên tràn vỡ tim rồi!*

*Tình như con nước trôi
Lấp tràn qua nỗi nhớ
Làm tim ta nghệt thở
Làm hồn ta chơi vơi
Ôi... tình ơi... tình ơi...
Ta chết ngộp mất rồi!*

Tôi biết người ta sẽ cười vì những cảm xúc "lãng mạn" của tôi, nhưng trong tôi đó là sự thật...

Cuộc vui nào rồi cũng tàn, hợp rồi cũng tan... Hôm sau anh chia tay tôi để trở về quê hương thứ hai của anh bên kia bờ đại dương, xa lắc ngàn trùng. Chia tay anh tôi như người mất hồn, trước mắt tôi trời như tối sầm lại, có bàn tay ai đó đang bóp nát trái tim tôi, thế là hết! Chuyện hôm qua như một giấc mơ đẹp, tôi tự an ủi mình để nỗi đau lắng xuống:

*Trời buồn trời đổ cơn mưa
Trút bao nhiêu nước cho vữa nỗi đau?
Cuộc tình như trận mưa Ngâu
Anh đi anh để núi sầu cho ai?
Cách nhau một khoảng trời dài
Bao giờ gặp lại? Thương hoài ngàn năm...*

Tôi tự hỏi “Bao giờ gặp lại?”. Câu hỏi quá mơ hồ như từ dưới tầng băng vùng Bắc cực xa xôi vọng lên. Cách nhau nửa vòng trái đất... Anh như cánh chim trên trời cao, không biết anh sẽ bay về phương nào, trong tôi không có một khái niệm nào về vùng đất bên kia bờ Đại Dương đó. Tôi tuyệt vọng vô cùng... Nhưng tôi không trách anh lời nào cho dù anh có ra đi biệt... Tôi vẫn thầm cảm ơn anh đã cho tôi biết thế nào là tuyệt đỉnh của tình yêu và tận cùng của nỗi đau đã đến, điều mà tôi nghĩ hết kiếp này tôi không bao giờ biết được.

Buồn quá, tôi vào quán nước mà có lần anh và tôi đã ghé qua.

*Một mình nơi quán vắng
Ngồi nhìn trời mưa rơi
Từng giọt mưa tí tách*

Như đang giọt xuống đời
Nhớ về mùa mưa trước
Ta tiếc hoài khôn nguôi
Nhớ con đường phố cũ
Ta cùng người rong chơi
Nhớ từng ngôi quán nhỏ
Ta với ai cùng ngồi
Bên bờ sông quê hương
Trời về đêm thật đẹp
Ánh trăng soi dòng nước
Lung linh hai mái đầu
Từng giọt cà phê đắng
Uống vào ngọt bờ môi
Động thiên thai mở ngõ
Ta cùng trốn tìm nhau
Đêm mùa Đông ấm áp
Niềm hạnh phúc dâng trào...
Biết bao giờ tìm lại?
Hay chỉ là chiêm bao?
Kỷ niệm nào vừa đến
Đau nhói cả con tim
Ô hay! Ta đã khóc
Cho người? Hay cho mình?

Thế rồi trời không phụ tôi và anh không phụ tôi. Một tuần sau tôi nhận được điện thoại của anh, anh nói đã về đến nơi bình an. Tôi như một cành hoa đã héo khô vì hạn bây giờ gặp cơn mưa rào, tôi tươi tỉnh hẳn lên như vừa hồi sinh trở lại. Anh nói anh cũng nhớ tôi vô cùng, cảm động quá những giọt nước mắt nóng hôi thản nhiên rơi dài xuống má... Nghĩ đến chuyện tình mình tôi lại nhớ đến mối tình ngang trái của Dương Tiêu và Kỷ Hiểu Phù trong tiểu thuyết của Kim Dung mà tôi đã đọc thời còn đi học, mặc dầu hai trường phái khác nhau, nhưng vì “tiếng sét ái tình” họ đã đến với nhau cho nhau tất cả, chỉ một lần thôi mà kết quả đã cho ra đời một cô con gái và họ đã đặt tên con là Dương Bất Hối, chỉ cái tên thôi cũng đủ

nói lên tình cảm của họ đã dâng hiến cho nhau không hề hối tiếc rồi. Bất Hối là kết tinh của tình yêu cao đẹp và bất tử của họ. Tôi đang nghĩ vu vơ như vậy, bất ngờ anh hỏi tôi:

- Giá như hôm đó mình có một đứa con thì em sẽ đặt tên con là gì?

- Hoàng Lê Bất Hối.

Tôi trả lời không chút đắn đo.

- Tuyệt vời em thương của anh.

Thế là chúng tôi có đứa con tinh thần và ngày tôi trao “tình yêu đầu đời” cho anh là ngày sinh của Hoàng Lê Bất Hối. Các bạn đừng cười vì đây là lần đầu tiên tôi biết tình yêu là gì, và hôm nay tôi ghi lại câu chuyện này cũng để làm quà sinh nhật cho tình yêu của tôi tròn hai năm.

Thấm thoát cuộc tình cũng được hai năm rồi, anh tuy xa xôi nhưng tôi vẫn có cảm giác anh thật gần gũi. Chúng tôi chia sẻ cho nhau mọi thứ kể cả những điều thầm kín nhất. Tôi buồn anh an ủi, tôi vui anh chia sẻ niềm vui tăng gấp bội, với anh tôi cũng vậy. Tôi như lột xác thành một người khác vui vẻ, yêu đời, hay hát hay cười, đặc biệt là quên hết mệt mỏi sau những lúc làm việc nặng nhọc. Anh cũng cảm ơn tình yêu của tôi đã làm cho anh linh hoạt khỏe mạnh hẳn lên, anh còn ví tôi là “thuốc bổ, thuốc hạ huyết áp hữu hiệu nhất”. Tuy xa xôi nhưng tôi vẫn có cảm giác đang mượn bờ vai anh để tựa thật vững vàng như bài thơ:

*Cho em mượn bờ vai anh một chút thôi
Em dựa đủ rồi ngày mai em sẽ trả
Bởi cuộc đời sao chông chênh nhiều quá
Gắng gương một mình em sẽ ngã mất thôi!*

Tôi chỉ mượn bờ vai anh để dựa trên tinh thần thôi, hoàn toàn không một lý do nào khác. Tình yêu chúng tôi cho nhau không tính toán không vì vật chất hay tiền tài... Hoàn toàn trong sáng và tự dâng hiến... Tôi chỉ cần anh hiểu tôi là đủ rồi, chúng tôi vẫn nhắc nhở nhau luôn giữ cho cuộc sống gia đình hai bên

bình yên, tôi vẫn tôn trọng chị ấy, và anh cũng an ủi tôi cố gắng giữ cho cuộc sống vợ chồng êm đẹp.

Nhiều lúc nghĩ về chuyện tình của mình tôi cũng áy náy lắm, tôi sợ đủ thứ, sợ chồng, sợ con, sợ chị ấy biết, sợ hạnh phúc gia đình anh đổ vỡ, sợ xã hội lên án... Lắm lần tôi muốn quay lại “lối rẽ trái trên đường mòn”. Nhưng khổ thay tôi không thể! Trong tôi thật mâu thuẫn tôi sợ phải quay lại cuộc sống của mấy chục năm trước khi tôi chưa gặp anh... “Dù đến rồi đi tôi cũng xin tạ ơn người...”, bài hát của máy nhà bên sao nghe não lòng... anh đã đến và anh đã đi, nhưng con tim anh để lại và đã cuộn chặt vào tim tôi rồi.

Cầu xin Thượng Đế phù hộ cho “hương tình muôn” vẫn mãi bên chúng con.

LH - California USA -
10/10/2015.

